

הלוּכוֹת בְּבָחָר סִימָן חֲנָא

כיאורים ומוסיפים

[משנה ב' ס"ק קכ]

עוד הנקימים הבודקים,adam ה kali ננה מינ' שור אסור בדיעבד
אפילו אם אין קניוקא, לענית רואות שנונ טעם לשבח הווא[112].

(112) אמנם, כאשרין הייש חמץ ודאי, אלא רק ספק, כתוב החוזיא
או"ח סי' קכב ס"ק א שבשעת הדחק והפסד יש להקל להכשו
על ידי עירוי שלוש פעמים, מפני שהייש אינו חמץ בין אלא רק
תערובת חמץ, ובמקרה ספק יש להקל בו.

[שנה"צ ס"ק קמ]

וחיהו אינו פראי בטנגנו שיש לנו נתונים כיון וכפכש בראע ראשונה שפנוי
בשך ומתיו אומת[113].

(113) והקשה החוזיא או"ח סי' קיט ס"ק ו ד"ה בב"ג. הרי גם אם
נתנו תיקוף ומה, סוף המעת לעת של בליעת השכר בלה וגע
לפני כלות הביך שעת משעת תנית הין.
ובידעת הסוברים שאף לאחר מעת לעת לא נוגם הטעם, כתוב
בביהיל לעיל (סי' תמו ס"ח ד"ה אמר) בשם הבית הל והפרית,
שאין העטם הבולע בכלי נוגם לאחר מעת לעת, אלא אם כן היה
הכלי ריק באוטו זמן, אך לא בשעה בו משקה [אבן החוזיא שם
דריה ובמ"ב] נחלה על זה].

[משנה ב' ס"ק קכ]

דם שהה בתוכו מעת-לעתה הרי געשה כביש בתוכו[114].
(114) וכן אם שהוא פירורי חמץ בכלי בתוך משקה צנן למשך זמן של
מעת לעת, כתוב המגיא (ס"ק יז) שודך להगעל את הכליל, כיון
שנכבה בו חמץ.

[משנה ב' ס"ק קכח]

לא בלוּ פֶלַומ[115], וכי לסת בפנימה להעכיר מה שבקון בזען
לעפנוי הקבל[116].

(115) ולגי כי זוכית שלא השותמש בהם אלא בזען, כתוב
המנחים ברוסק (שות' ירושת פליטה סוף סי' ב) שמנגן העלים
להחמיר בפסח שלא להשתמש בהם אלא לקנות כלים מוחדים
לפסח.

(116) ובנור הרחה, מבואר לעיל (ס"ק מט) שלפני ששותפים את
הכלי יש לשפשפו הדיון במים כדי להסיר את הליכולן בעין
שעליה, וכן כתוב היד יהודה יו"ד סי' צא פירוש הארוך ס"ק א
ופירוש הקוצר ס"ק ב שסתם הרחה האמורה בכל מקום טעונה
שפושף יפה עד שישיר את האיסור מן הכליל. והוסיף, שמתעם זה
בדבר שומוני ציריך לשפשף יותר.

[משנה ב' ס"ק קט]

אבן האתרכנים הסכימי דינש להחמיר שלא להشمיש כלל בחייב
ען של שבר, שמצוי בהן גמות[102].

(102) ולענין ההשרת פקק של בקבוק שכיר, כתוב בשות' אגרות משה
(או"ח ח"ב סי' צב) שבמקום צורך גדול יש להקל להכשו על ידי
הגעללה, בין שאין חשש שהוא יש בו חמץ בין אלא רק שמא נבס
שם שבר לסת, ומימ' הדסיפ, שטוב שישירה את הפקק במים לזמן
מסיים לפני שימושינו.

[משנה ב' ס"ק קכ]

וכתבו האתרכנים, דילים שעיו בו יין-שונף לא מהני להם כלל
ההנעללה[103].

(103) ואמ' שהוא ייב חדש بلا שימוש, בהב העורך השלחן (סל"ד)
שמותר להגעלם.

[משנה ב' שם]

דנשאך בו גם אסרכקה ריח[104] ועתמו[105].

(104) ואיך שבשאר איסורים נפק להלבנה בשורי (יו"ד סי' קח ס"א)
שמאלל המקבל ריח מדבר אישור אינו נשא, משוב שירחא לאו
AMILATA, והוא חמץ קודם הפסח או במקום הפסח נחשב כשר
איסורים [ראה רמ"א לעיל (סי' תמו סי' א)], כתוב בשות' מהרשיא
(ח"ב סי' קללה) שיתבן שלא כתבו בן האחרנים אלא לחומרה.
ומשוב סוכרים שלבתחילת יש לחוש לרחתה. וכן כתוב הדעת
תורה בספר תורה החיים, משובות חומרת חנוך האוכר
בתערובת אף במשחו, חרוטים לריח, אף שהוא מותר מדינה.

(105) וגביע או מסות שלא נשאר בהם הריח והטעם, מפני
שהמשקה אינו שווה בהם אלא זמן קצר בלבד, כתוב בשות' האלף
לך שלמה (או"ח סי' רס) שמותר להגעלם, וכן כתוב הדעת תורה
(סעיף זה) בספר קנאת סופרים. ובשות' אגרות משה (או"ח
ח"א סי' קנא) כתוב, שמנגנים להחמיר אף בשישו משקים בקבוק
פחوت משישור מעת לעת.

[משנה ב' ס"ק קט]

אבן אם בשל אוקן שיטב במלים עם אפר עד שנטולן הרים לגני[106].
קתר להנעללו אחר-כך[107].

(106) וכן בשלא נרגש ריחו וטומו מחמת שממלאים בו בפסח ממיינו
יי"ש ועל ידי כך אין העטם הראשון נרגש, כתוב בשות' מהרשיא
(שם) שמותר לשתוו [ראה שורית צמנה צדק (או"ח סי' נא)].

הלכה פסח סיון תנא

בואר הגולָה

הכח **וְמִכְעָלָת** (מ') (**ק'ג**) הַסְכִּיחָה (ק'ג) וְעֵשָׂה בְּדֶרֶךְ זוֹ: יְלֹא אֲבָנִים וַיְשִׁיטָם בָּהֶם וַיָּעֶרֶת עַלְיָם רַוְחִים מִפְּלִי רָאשׁוֹן, וַיַּגְלֵל כַּסְכִּית שְׁנָאצִיעַ כְּבָעָלה לְכָל מָקוֹם (הַגִּימָסִיה). (מ') יַבְרִיאצְבָּר (ק'גא) אֲמַגְנֵג בָּהֶם (ק'גב) בֵּין אוֹ דְבָשׁ בֶּלֶא כְּבָעָלה (ק'גה) רַק שְׁהָדִיקָן הַטִּיב תְּחִלָּה, מִפְרָר לְשִׁתּוֹת מַפְגֵּב בְּפֶסֶח (בְּרוּדָס פִּי כִּישׁ הַגִּינָּא פִּי עַזָּא וְהַחֵד סְמָן אָ): **כָּבֵד** בְּכָל הַכְּבָעָלָם. אֲסְפָלוֹ שֶׁל קְרָס. (ק'גר) שְׁגַנְעַמְפָשׁ בָּהֶם שְׁמָץ בְּצָוָנוֹן. מִפְרָר לְהַשְׁמִמָּשׁ בָּהֶם מַפְאָה (ק'גה) אֲסְפָלוֹ בְּמַפְאָן. (ק'גו) חַרְצָן *מְבָרִת שָׂאוֹר (ק'גו) וְבִירָת (מ') תְּרָסָת. **שְׁאָף-עַל-פִּי**

פאר היטב

בשם אַלְאָתָה מִקְרָבֶשׁ יְשַׁׁלְּמֵה תְּמִירָם בְּנֵי גָּלְעָלָה, עֲמָא: (ט) ובכך עבר. הטעות, דשר בדין גנול'ש הא, ולי' מה דקייל' ולי' אסדור בפסח א'יך און להקל אלא עלנות מטה קוזס פסח לחכונה של טסה. ודוקא קיין שהשבר גוונן בו טעם לפנים אבל במרידבש און להקל אלא א'יך החכונה איטו בי', אבל בכל ייזהו שער הגנלה. רגועו מבית שאו וחרוסת. וכחוב הט'ז: מ"מ אם בשל אוטון הייב בעמיה אַפְּרִים אַנְגָּו בְּיַי אַסְרוֹן שְׂלָבָה הא, בְּיַי וְחַי, עַש. וראון סי': (טנו) ברקחת.

באים להלכה

דלא מתקאיל. נכוון וטוב לאחפקה לאחפיר. וכן מפצע בט"ז קשי"ז אען. כן. שם, עזין פקרדיינדרט שפנק בז"ן דילעט צפאנ"אךרטס יש לאחפור אפלוי בעמיהו. * פית שאור ווירטט. עזין באחפקה חתפנ"א טופר ייסון קב. נזון קבש לדות ששלוחין בז"ן זי"ש: אשרוי מי שיכול לעשות תרשיש. אך לא ליקנעו הפליע שפניטים אכל לא להנטץ שייש בעזין. ואם הוא של חרט, אזיך (קמ) לפתח פ"י הנקביה באל-קבר דודל, שיכול להנקביה בו ידו ולשפנסו שיטב מבנינים בכל האזרדים. אכן האחרונים (קמ) דאספינו דריש לאחפור אכל לא להנטץ בחביה עז של שבר, שפצעו שפניטים גוזמא בין נסර לסת, והוא חמץ גמור וויאר בעזין. וען באלה ובה בשים הפרישה. ראמ נטהמש בחביה של שבר ולא החקה השולטים וגארו שיב אסור אפלוי בדראבד. ולא מהני קג'לה למה שהוא בעזין, אכן אם פחת אסדור משוויך וגאר דיבב בענינים מהני בג'לה ברעיבד, וכן הפסים בחמ"אךם. עזן שם שהאריך בסיפון קפה בעזין. וככל זה באחפקה של שבר או שאר משקה-המתן. אכל חביה של מיר. דבש יש להתייר בהגעלה (קמ) אדר-על-פי שטבבש קרכב בירחה שבשלו בו שבר או גערת עתלה: (קכ) ויעשה ברוך זה וכו'. וכחטו האחרונים, דכלים שחי בז"ן יישרף לא פהני לחם כלל הרגעלה¹⁰³, דנשאך בו פ"מ אחריך רוחו¹⁰⁴ וטעתו¹⁰⁵, אכן אם בשל אומץ היטב במים עם אפר עד שנטפלק קורים לאגבור. שקר להצעילו אסר-קע¹⁰⁶. (קמ) ונגאך קבלים שחים פתוחים לאגבור ונכול להכיס ידו להחכו לאחפור היטב ולבקב באל נטוקים שלא היה נטוק בו שום מפשטת, אכל אם איןנו בענין זה לא מהני אפלוי אם בשל באך פאה פצומים. (קמ) גם בעין שהכלים יהיו נטעין מהתיבה אחת או שעם של פלי ביריל ושאר מיען מפקות, דאמ עטשיים מגנרים פרורה, בכלים שלנו, אין לך לאג'יל אכלו אם בשל בAKER בפה פעמים. זאי אביך שר שלא ישאר והמא בין גמר לסת, וכן: (קכ) אם בנתנו בהם. ועוזו (קמ) שם מעת-לעת. רקיון ביטש ונכנס בו טעם הפשר, אפלוי היני מיר. וכדלאפה, דטפרא: (קכ) יין או דבש. עין במתק-אברעם וחקיינקב ריש חלוק בין יין לדבש, רביין אפלוי הנקביה קניינמו מבליית השבר, פ"ד בן מתר בדיעבד, דשבר בין נזון טעם לפוגם הא, ובמידכש לא קרי לפוגם אל-א-אמ-בון קפה הכל' אינו בז"נו מבליעת השבר, אכל אם הינה בז"נו ומשה פאפת, דקמ' נזון ריש בז"ן לאס' מטחכו מעת-לעת. אפלוי בז"ר אסור לשתו בפסח. (קט) אכל בפה (קמ) אחרונת הסכימ' דאך במתק-בש מס' אפלוי בז"נו בז"נו, ומטעם דכובוש לא נקרא עד אפר ששה מעת-לעת, ואן געשה הבליעת עטהור הפליל לנטם וופאך ברעיבד. ועוד, דכל פג'י, חperf זה של דיעבד אינו אלא בטענו פון וטבש מן הנקביה קוט' הפסח ועתמי איזו לתוכ' פלי-פסח, דהperf בקר בז"ן וטבש קוט' הפסח. דקמ' ספקה נזון טעם לקט' מקר. (קמ) אכל אם נטפקה נזון וטבש בפה עד תוכ' הפסח, אסור, דבמדעתנו נהוגן לאס' נזון טעם לפוגם בפסח, וכדלאל ביטש הפקוקים. דאמ נזון (קמ) להחכו דר תריר בחמץ, אפלוי לא הינה בז"נו אסור, ראבב חורפא טמיין לה לטבוח. עוז הפסימי הפטוקים, דאמ הפליל הינה מינ' שורף אסור ברעיבד אפלוי אם אינ' בז"נו, דיעיגנו וואו' שונן טעם לשבח האיזו. והפה מלבייש משמע וטאפו אם הנעליה אסוד מה שפמן להטקה וטאפו לא הנקה בז"נו. ומשום דעיגנו ראות שונשאך בה טעם ווים אפלוי אחר הגעלה. (קמ) אכן אם לא נשמע בה ריש של יין-שונר, מהני הגעלה הנקביה שלא לאס' מה שפמן לחוכה, ומכל מקום מד' שונר (קמ) אריך לעזרה הין לבלי אחר: (קכג) ורק שחרירין היטב וכו'. ואחרי בענין שאין בו חיש של חמץ בעזין, (קמ) שהינה הפה של חביה החרס ותקב' מטלעה וההנכים ידו לתוכ' וגר היטב בז"ה וטוליה שלא נטפחו בהם אלא בז"ן לא בלאש כלות¹⁰⁷, ווי לסת (קמ) בקדחה להעביר מה שבדוק בעזין לדעמי הפליע¹⁰⁸: (קמ) חרין חמץ בז"ה וטוליה שונן ריש בז"ן לא את השיאור לאגנו בפעה, ומטעים שחשא'ור שוויה הרכבה באומו כל', ומחייב שחרמוץ קשתה, נבלע טumo באו' כל' אפלוי בעזין: (קמ) ובית חלצת. הינו שנונן בו דברים חרמוץ עם חמץ, ואפלוי איזט של חרס:

שער הצלון

(קמ) רוקם ולבש וחוק-עקב ושי"א: (קמ) פ"ח ומגרא-בנחים ושי"א: (קמ) פגאנ-אך-הדים וש"א: (קמ) מאי-אדים בקהל ט"ל:

(קמ) שם: (קמ) פרישת: (קמ) הצע"ז ותי-אדים ומגרא-אלף בטישן חמי עניר ח, ועודעה ט"ז ק"ז-ה'ד-ה'ה סיפן קה שער א, וכן חתב מס' גן ט"ז שם בפ"ט-ערכון ב, עין שם. והנה פגאנ-אך-הדים הביא מ-ט"ק בטישן תמן פ"ט-ערכון צו את דברי ה'ה ט"ז ע"ל, ורוחיו אוינו מ"ז נצרי בנטכון שעריו נוכנים קין ורחלש ברגע ראשונה שפוגנו פ"כבר וחוק-עקב ושי"א: (קמ) פגאנ-אך-הדים וחוק-עקב ושי"א: (קמ) פ"ח-אך-הדים וש"א. ערך לעיל בפ"ט מתן פ"ט עניר ה'בנ'ה ובשנה ברורה שם: (קמ) כה"ז, וכן בפרוי-עקרים מצדר דאך-שר שעיל-ז'י נאצלה פ"ר בדיעבד אפל לו לא בשלחו אחות ה'בלי בפ"ס וגזר, עין שם: (קמ) פגאנ-ז'י:

(קמ) פשיט וכפ"ל: (קמ) על-השפת פקצת געת, קאמ-בן מה דקפסים בביות-ש"א ז'וד ובית-דורות אסורים, על-ברוחך דבורי נס-ט"ן בראלא שען שם שער מעוד לעת, ובאותו זה פ"ר להנחתה בעס בזעון בלא ה'בעל, ונכח לו לה-טול-ערכון?abar זה: (קמ) פולקדים: (קמ) ורש"י: